

DÁVID BENJÁMIN

2020. 07. 23.

RÉMÁLOM A HALLER UTCÁBAN

Ma érdekes feladatot teljesítettem a munkahelyemen. Amúgy nem sok érdekesség lenne egy nyár végi, de egy második hullám előtti időszakban. Mindenki egy kicsit jobban izzad a tömegközlekedésen, mert a meleg mellett a kisagyban még a globális pandémia is tornáztatja az embert. A 17 fokra hűtött kombinók kontrája pedig csak a 35 fokos kettes villamos szerelvények. Büdös vagy, de legalább tüdőgyulladásod lesz.

Ezzel a felütéssel indultam el reggel, hogy elhozzam a kész, egyedi pólóinkat egy programunkra. Reggel tízre a IX. kerületi Nádasy utcában kellett lennem, mert nem akartam olyan *feltűnően vívódni* a tömegközlekedéssel, ha a főnököm esetleg felhívna, merre is járok. Ha „hivatalos” okból az irodán kívül kezdem a munkanapot, egy kávé még belefér előtte valahol – ez később fontos lesz. Majd ráfogom a ~~nyuszi~~ BKK-ra. A Mester utca tölcseértorkolatában fekvő Haller utca azonban megálljt parancsolt. Na nem mintha a VIII. kerület kiáramló szirénéneke vonzotta volna az érzékszerveimet. Ennél sokkal prózaibb indokok készítették a lábaimat megállásra. De ne legyünk ily' hamariak. Már a Boráros téri 4–6 megállóban felöltött bennem, hogy a reggeli szendvicsemre tett uborka minden valószínűséggel az utolsó utáni perceiben volt. Az Oktogon felől érkező villamosról leszállva – mit sem törődve az intő jelekkel – érkeztem a csepeli HÉV végállomására. Az itt elfogyasztott kistej-kiscukor eszpresszómmal az előbb említett uborka pedig kölcsönösen jobbra húzta egymást a tankban. Hogy az olvasó kedvéért tiszta legyen az idővonal. A gondolat igazán csak a Boráros tér és a Haller utca/Soroksári út villamosmegálló között kezdett el igazán terhelni. Nem szükséges térképésznek lenni, hogy kiszámoljuk: ilyen lelkiállapotban a Nádasy utca *nagyon* messze van. Utólag visszagondolva, semmi nem várt rám ott, ami segíthetne, de ilyenkor csak kis lépésekben tud gondolkodni az ember. Az aggodalom feszítő érzése, minden COVID-görbét megszégyenítve, exponenciális ütemben vágtatott a teljes letargia felé. Az átlagsebességemet a felkavart érzéseim mellett a szemközti török éttermek látványa is korlátozta. Sajnos egyik sem volt nyitva. Minden „Zárva” felirat csak tovább taszított a mélybe. Úgy éreztem magam, mint az a szerencsétlen, aki a kétezres évek elején írt egy élménybeszámoló a daath.hu-ra. Pár mikrogrammmal tovább nyújtózkodott, mint ameddig a mentális takarója engedte, és a hazafele úton senki nem vette fel stopposként. Minden jármű, ami elhaladt mellette, tovább taszított a lelkén. Órákon át. Mielőtt én is átléptem volna a létezés egy másik körébe, eljátszottam ezzel a ha-

sonlattal, de nem tudtam elterelni a figyelmem. És aki volt már hasonló helyzetben, tudja mi a következő megálló.

Amennyire tudom, a vajúdás egy hosszú folyamat. Nem próbálok megértést vetíteni, hiszen az ismeretelmélet gátat szab minden férfi elé, hogy megtapasztalja a folyamatot teljes valójában. Ott és abban a pillanatban az egész addigi létezésem mintha kitágult volna. A mindennapjaim rutinszerűsége ugyanis összehúzza az életem idővonalát. Az agyam napról napra jobban optimalizálja a történések befogadását, egészen addig a pontig, míg 2017 és 2020 között négy év helyett már csak pár hét van. Ez a fajta relativitás nem újdonság. És egy dakota közmondás talán még találóbb a helyzetemet nézve. *„Egy perc hosszúságát az határozza meg, hogy a WC-ajtó melyik oldalán vagy.”* De ott és abban a pillanatban megértettem, hogy találhat utat a kozmikus léptékű idődilatació a létezés ilyen profán zugaiba is. Hogyan tűnhet minden autó és ember, ami melletted van, irritálóan gyorsnak és zavarónak. A kapuig nem is éreztem, hogy zuhanok valami felé. Hogy az idővonalam tágulásával a világ gombostűméretűre zsugorodott körülöttem. Bezárt gyrosos vagy fodrászsalon; már nem is láttam őket. Teljesen kizuhantam az eddigi valóságom koordináta-rendszeréből. Ekkor ismertem fel. Egy fekete lyuk eseményhorizontján egyensúlyozok halálra és szégyenre ítéltetve. A bekezdés első két mondata pedig csak oda akart kifutni, hogy megindultak a tolófájások, és meg kellett állnom, hogy kifújjam magam.

A megsemmisülés határán azonban Ámán András rendőralezredes névtáblája hozott örömhírt Gábriel arkangyal helyett. A Haller utca jobboldalán, évekkal azután, hogy leszálltam a villamosról, találtam rá az egyetlen közintézményre, ami ezen a keddi napon nyitva volt. A felismerés csak egy pár tizedmásodperccel később ért el. A IX. kerületi rendőrkapitányság mellett téblábolok. A döntés gyors volt és határozott. Nem értem rá azon gondolkodni, hogy a *„Szolgálunk és Védünk”* duóból melyiket fogják teljesíteni a biztosurak, ha belépek az ajtón. Éreztem a zsigereimben: csak akkor tudok ebből az örvényből kiszabadulni, ha elkezdek úszni felé. A helyzet abszurditása és az épület klebelsbergi jellege miatt nagyon gyorsan regresszáltam az általános iskolába. Szerencsémre ebben az időszakban egy éles eszű diáknak számítottam, aki könnyen feltalálja magát különböző helyzetekben. Újdonsült szuperképességemet kihasználva gyorsan vázoltam a helyzetet az első embernek, aki felvette velem a szemkontaktust. Szintén szerencsémre, a bejáratnál szolgálatot teljesítő rendőr zavartsága meghaladta az én szégyenérzetemet. Egy gyors mea culpa után meg is kaptam az engedélyt és az útbaigazítást. Itt ejtethnék egy pár szót a magyar közintézmények általános állapotáról, de szerintem senkinek nem mondanék újat, aki ebben az országban végezte el a középfokú tanulmányait. Ahogy már utaltam rá: a századfordulós, dualista belsőépítészet viszonylag kis hangsúlyt fektetett az organikus kialakításra, de ami az ajtó mögött fogadott, arra kevés magyarázatot találok utólag.

Ennek ellenére sem szeretnék hálátlannak tűnni, *hisz oly hontalan voltam, mint amilyen gyámoltalan a szükségét végző vadállat.*

Ezek természetesen csak most futnak át az agyamon. Valós időben az akció nem tarthatott tovább pár percnél. Az általános iskolás mentáltrippem viszont itt fordult elviselhetőből rémesbe. Az elkeseredettséget leplezendő, kimért léptekkel haladtam, és nyitottam ki az ajtót. Szerintem sokak számára jól körülhatárolható az a sokéves emlék, miszerint: *„Előbb hagyom, hogy kikristályosodjon mint, hogy ITT menjek el mosdóba.”* És ez a szorongás nemcsak a tisztaságból fakad, hanem a társaidból. Mert a gyerekek kegyetlenek tudnak lenni, és megérik, ha kiszolgáltattott vagy. Így, ha általános iskolában B-terv híján sikerült rávennünk magunkat a mosdóhasználatra, akkor gyerekek egész generációja szorongatta a kis fémbeakasztót, hogy még csak részre SE lehessen kinyitni az ajtót. Az ajtó a IX. kerületi rendőrkapitányságon márpedig nem kevesebb mint 5 méterre (!) volt az ülőkétől. Amennyire bizonytalan volt a kis fémbeakasztója annak az ajtónak, annyira bizonyos volt a terror, ami hirtelen előtört. A Trainspotting kezdőjelenetét helyből megugró látványra nem is szeretnék kitérni, röviden: kockázatnom kellett.

Jelentem: az akció sikerrel zárult. Miközben elhagytam az épületet, még egy zavartnak tűnő rendőr megkérdezte, hogy mi járatban vagyok. Én pedig borostás terézanyaként válaszoltam neki. De hogy mit, arra őszintén nem emlékszem. Az idő visszatért a megszokott medrébe, és amilyen gyorsan megváltozott a valóság, olyan gyorsan tűnt álomnak minden. Néha még gondolok rá.